

Postní doba

Postní doba znamená hluboký, co možná trvalý pohled na trpícího Spasitele. Ten pohled nás posílá do našeho nitra, kde se odehrávají dějství spásy.

Půst – doba vnitřnění a zamyšlení se nad sebou. Vrať se do nitra, tam tě čeká Bůh, tam chce s tebou jednat. Nesmíš se nechat strhnout tempem života. Musíš umět uprostřed všech událostí a změn pevně stát!

Půst znamená něco opustit, nejprve sebe, sobectví, osvobodit se od zbytečností, zjednodušit život, vzdát se tužeb po nadměrném komfortu, zábavě a požitku. Nepotřebovat ničeho je božské a potřebovat co nejméně – je nejbližší božskému.

Čím víc cárů, zbytečností máš, tím hůř se ti chodí, žije. Měj všechnu odvahu osvobodit se! Musíš s Kristem umřít, abys měl podíl na slávě Jeho vzkříšení. Nezemře-li zrno, jež padlo v zemi, zůstane samo.

Je doba postu, odříkání, oběti. Půst a odříkání nejsou samoučelné. Mají cenu jen pro lásku, která je inspiruje. Páteční půst od masa má být kytičkou piety a vděčnosti Kristu, který právě tento den za nás umřel. A protože tohoto postu je málo, uložíme si denně nějakou oběť, kterou od nás žádá soužití s lidmi: budme trpěliví, prokazujme pozornost, pomozme, kde můžeme a zvláště tam, kde se ostatní zdráhají.

Mám před sebou Jeho tvář, tu živou z Turínského plátna. Oči krásně tvarované, vážné a temné. Pohled plný lásky, shovívavosti a moudrosti. A přece se výraz očí mění, není stále stejný. Záleží na nás, co v něm vidíme, řídí se to naším nitrem. Někdy je to pohled mírný a laskavý. Je to tehdy, když se Mu mohu dívat s čistým svědomím do očí. Někdy však je výraz očí vážný až smutný, když si uvědomuji svou slabost a nedostatečnost v plnění Boží vůle. Pak je to pohled káravý a přísný. Nesnesu jej. Až když ty oči pokorně zlíbám a pocítím v duši kající sebekritiku, rázem pohled změkne. Stane se opět úsměvným a je láskyplným.

Drahá Tváři, jsi mé kormidlo, můj štít i moje zbraň proti lidské slabosti.

(Technický „zážrak vzkříšení“ Umučeného z Turínského plátna)

Kristus ještě nedokončil svoji oběť. Každodenně trpí a umírají lidé v našem okolí. To je On, jenž v nich pokračuje ve své oběti. Za spásu světa Křížová cesta je vlastně cestou života. Pravý křesťan by na to neměl zapomínat.

Kajícnost je vyznání lásky Bohu. Neboť tam, kde člověk důvěřuje v Boží milosrdenství a lásku, kde Ho oslovuje jako Otce, může ho Bůh obejmout celou svou láskou.

Kajícnost je dynamika, hnací síla v životě křesťana. Přivádí ho stále znovu na cestu k Božímu srdci a neznatelně proměňuje celé okolí, v němž žije. *BschK 85*

